

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: BROEN.

Citation: Aakjær, Jeppe: "BROEN.", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 139. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid80262/facsimile.pdf>
(tilgået 07. maj 2021)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

MAJNAT.

NAAR Vildgaaser larmer Valborgnat,
 hvem lægger sig da til at sove?
 De vandrer man ensomt med Dug paa Hat
 langs Fjord og knoppende Skove.

Derude straalet en Stjerne saa stor,
 at helt den fylder mit Øje;
 den samme Stjerne forvist jeg tror,
 jeg saa over Barndommens Høje.

Og Vibeskriget rækker saa langt;
 dog længere Længslerne rækker.
 Hvor bliver ens Hjærte bitterlig trangt,
 naar Klyden i Majnatten trækker!

Det piper i Mos, og det pibler i Græs,
 det sprætter i hældende Kroner;
 der kommer en Duft fra det yderste Næs
 af tusinde smaa Anemoner.

Saa ensomt bræger det spæde Lam
 paa Bakken langt i det fjerne,
 og Frøerne kvækker fra Pyt og Dam,
 som sang det fra Stjerne til Stjerne.

^{29/4} 1916.

BROEN.

TUSIND Aars Skille. Saa slog de Bro.
 Saa drog de over i Vogne og Sko,
 Tiggere, Trækkere, Krømmere, Friere,
 alle de tusinde Somres Forbiere,
 stejliende Plage som skejtende Ko.
 alt drog nu over den dumrende Bro.

Ligskarer skred her i sindigste Ro.
 Brudehærforspand paa klapprende Sko;
 Selesølv glimtede, Kobletsøj klingrede,
 Spillemandstøner mod Brobuen skingrede.
 Bruden i Stadsen, saa blid og saa god,
 nikked til Aakanden under sin Fod.

Broer stod krum over Aakandestrøm,
 fint som en Hjerneskal over en Drøm.
 Aarere, Skyllene skaved og skured den,
 Isgangens Rimmætter saved og fured den.
 Naar den befores, det lød som en Fjøl,
 der bliver strøget lidt nær mod sin Stol.

Da kom en Svale og tog sig et Hvil
 efter vist *tasinde* mødige Mil.
 Rækværkets Fløjarm den satte sig skraas paa,
 Svalen hun ynder alt, hvad der gror Mos paa,
 tittede, kvidrede: „Her vil jeg bo,
 her under Storstrømmens buede Bro“.

Dynd kom fra Aabredde, Straa kom fra Toft.
 Luften var Væggene, Brobuen Loft.
 Herlig blev Reden hun klined og kitted sig,
 muntert i Pavsens hun sad og kvivitted sig.
 Saa kom en Mage med Spejl paa sit Bryst,
 saa kom der Dage med Tant og med Lyst.

Snart laa de skjæreste blaagrønne Æg,
 saa fulgte Unger med bittesmaa Skjæg,
 Aastrømmen ringlede, Syd vinden luftede,
 Dunhamre svinglede, Aakander duftede.
 Svalemor havde sit sureste Stræb
 med at faa fyldt de smaa krævende Næb.

Nu blev der Liv bag de bugede Fjæl,
Broen var Legem, hvor Svalen var Sjæl.
Strømmen slog Grødegrønskranse om Pillerne,
Solglimt faldt skraat ned fra Broplankerillerne,
Aborren vifted sin kløftede Svans
sagte til Takten af Langalgers Dans.

Aldrig jeg kjendte mer salig en Ro
end under Kvæld ved hin buede Bro.
Hæst er slagen og dufter fra Sigene,
Aaen den blide smaaklukker i Vigene.
Svalen hun jager for strygende Sejl,
smækker med Vingen det rygende Spejl.

Klokker i Sønder og Klokker i Nord
ringer da Fred over Himmel og Jord.
Broen nu mærkner alt til under Buerne.
Blomsterne lukker sig rundt om paa Turnerne.
Klokkernes fjerne tungsindige Slag
døves og stærkes af Engbrisens Drag.

Brobuen kroger sig mer i sin Drøm.
Snart kan jeg høre hvert Dryp i dens Strøm.
Svalen i Dyndvuggen breder nu Vingerne,
Ungerne under dem skutter Smaabringerne,
mens over Allivets slumrende Bo
Himlen udspænder *sin* Evigheds-Bro.

²/s 1916.

HAVREN.

JEG er Havren. Jeg har Bjæider paa,
mer end tyve, tror jeg, paa hvert Straa.
Bonden kalder dem for mine Fødd.
Gud velsigne ham, den Bondeknekt!